

**Φασουλλής και Περικλέτος,
ό καθένας νίτος σκέτος.**

Π. Πάει κι' ό Πάρνελ, Φασουλλή...
 Φ. Τό διάβασες τό γράμμα ;
 Π. Κι' ό Βαλμασιδάς τής Χιλής κι' ό Βουλανζέ συνάμα.
 Φ. Τό γράμμα δέν τό 'διάβασες ;
 Π. Πάνε κι οι τρείς συγχρόνως...
 τό δάκρυ εξεχείλισε κι' είναι πολλός ό πόνος.
 Φ. Καί τί ενδιαφέρεσαι περί του Βουλανζέ,
 ποδ τήν αυτοκτονίαν του τήν 'πήραν 'στέν μεζέ ;
 μήν είσαι τής Χιλής αστός, μωρή παλχομονέδα,
 γιά νά ενδιαφέρεσαι περί του Βαλμασιδά ;
 ή μήπως είσαι τάχατε πολίτης 'Ιρλανδίας
 και γιά τόν Πάρνελ θρηνωδείς εξ' όλης σου καρδίας ;
 Καλοί κι' οι τρείς των, Περικλή, κι' εις πᾶσαν γής γωνίαν
 άς έχουν γάταν ελαφράν και μνήμην αιωνίαν.
 'Ο Βαλμασιδάς συμφοράς άν έπαθε μεγάλας
 έκεινος τάς εγέννησε μονάχος του ό τάλας.
 ό Βουλανζέ άς 'πρόσεγε νά μήν αυτοκτονήσῃ
 κι' ό Πάρνελ άς έπρόσεγε νά μήν κρουολήσῃ.
 Πόσο γι' αυτούς 'λυπήθηκα μόν' ό Θεός τό ζέρει...
 τό γράμμα τό εδιάβασες ;... αυτό μ' ενδιαφέρει.
 Π. Ποιό γράμμα, βρέ ;
 Φ. Καί μ' έρωτας με' τόσην ψυχραμίαν,
 ενώ 'στό έθνος έφερε τοσαύτην τρικυμίαν ;
 Π. 'Αχ ! κακομοίρη Βουλανζέ !...
 Φ. Σ' αυτό τό νταβατοβρι
 δέν 'ντρέπεσαι κοτζάμ Ρωμηός, κοτζάμ ψυρογαϊδοβρι,
 γιά ζέναις έννοιαις και δουλειαις στέν βρόντο νά παρλά-
 και γιά τό γράμμα τό γνωστό χαμπάρι νά μήν πά [ρης
 με' στέκεις άδιάφορος και κάθεσαι, χαζέ, [ρης,
 τόν Πάρνελ νά μοιρολογής μετά τόν Βουλανζέ ;
 Χαράμι τό φωμαί τό τρώς κι' άς χαιρείται ποδ σ' έχει.
 Π. Μά δέν μου λές, βρέ Φασουλλή, σάν τί σπουδαίο τρέχει ;
 Φ. 'Ο πριν κλεινός Εισαγγελεύς, θεμιστοπόλος ήρας,
 ούπερ ή μνήμη πάντοτε διαμενει άήρως,
 πιάνει και γράφει μιά γραφή 'στέν Θεοδωρή τόν δόλιο
 γιά τό χαρτοκοπάνισμα και τών χαρτιών τό σφόλιο,
 και τόν πειράζει δυνατά εκεί όπου τόν τσούζει
 και κάθε φαβορίτα του πατόκορφα τήν λούζει.
 Νά 'δής τί γράμμα, Περικλή !... κήριμα σέ σέν' άληθεία,
 ποδ κάθασαι και χάνεσαι γιά ζένα κολοκύθα,
 κι' ως άνθρωπος περιφανής εκ τών λογιωτάτων
 καθόλου δέν σκοτιζέσαι περί διά γραμμάτων.
 Νά 'δής τί γράμμα, Περικλή, ποδ σου σαλεύ' ή βίδα...
 δέν έχει γραμματόσημο μηδέ καμιά σφραγίδα,
 άλλ' άνοιχτό εύρίσκειται στάς χειρας τού τυχόντος,
 κι' άλλα τοιαύτα θά γραφοῦν του χρόνου προϊόντος.

Νά 'δής τί γράμμα, Περικλή... μόλις 'στη μέση φθάνεις
 και με' τά δύο χέρια σου τά πιανά σου πιάσεις,
 κι' όσο 'στέν πάτο προχωρείς άλλάξεις κι' ένα χρώμα
 και τά ρουθούνια σου σφαλές μήν τά κτυπήσ' ή βρωμα.
 Γράμμα, όπου τήν εύκλειαν ύπερτιμᾶ του τόπου,
 γράμμα, όπου σπκονεται ή πέτασ του ανθρώπου,
 γράμμα, ποδ βλέπει ό καθείς τήν πάστρα και τά χάγια του
 και κάνει τόν Πρωθυπουργό νά χάσῃ τά πασχάγια του,
 γράμμα, όπου 'ζωγράφισε τόν Θεοδωρή τήν φάτσα,
 γράμμα, ποδ όλη φαίνεται του Θεοδωράκ' ή ράτσα,
 γράμμα, ποδ μάς 'φανέρωσε ό Θεοδωρής τί θέλει
 και πώς άπ' όλους ξεγλιστρά σάν Κωσταίδος χέλι,
 πώς όλα τά εφόρτωσε 'στέν 'Αθανασιάδη
 κι' αυτές τά εκατάφερε κι' άπ' όλα 'βγήκε λάδι,
 γράμμα, ποδ εις Εισαγγελεύς εφάνη κουφαρδόνι
 γιστι δέν πήγε νά δεθ' ή μαζι με' τό Κορδόνι,
 γράμμα, όπου δοζάζεται ή δοζασμένη τράπουλα
 και στό γαιδοβρι κάθεται ή Θέμις πσοκάπουλα
 γράμμα, ποδ τό παρήτημον μάς δίνει τής πεντάφας
 κι' ή Θέμις τώρα κατανάτ'ών κυβερνώτων Κάλφας,
 και γιά τό μεροκάματο δουλεύ' ή κακομοίρα
 και κάνει νάζια 'στούς τρανούς σάν νάναι ζωντοχήρα,
 γράμμα, ποδ σκέπτεται καθείς πώς πρέπει νά γλυτώσῃ
 κι' άπό τόν 'Αννα ηηλαίου 'στέν Καϊάρα τόσοι,
 κι' ό Καϊάρας Θεοδωρής φωνάζει πρὸς τόν 'Αννα:
 ενά μήν άκούς Εισαγγελεύς και τά χαρτιά κοπάνα».
 Π. Μ' αυτό τό γράμμα σ' έπιασε πολλό μεγάλη λύσσα.
 Φ. Νά 'δής τί γράμμα, Περικλή... ψυχ'ή μου στά Πατήσα!
 Γράμμα, ποδ γιά τήν γουακιας μεγάλα έχει ράμματα
 και λέγεις πώς δέν γραφονται συχνά τοιαύτα γράμματα,
 γράμμα, ποδ 'χαράς γραμμ'ή καινούρια 'στην Ελλάδα,
 γράμμα, ποδ έχει τήν ούρα όπισω ή άχλάδα,
 γράμμα, όπου τό 'σήκωσε εις τά περα ή φήμη
 κι' εκ του ληθάρου ήγειρε κι' έμένα τό φοφήμι,
 γράμμα, όπου 'στέν 'Ελεγγων' χειρ Κάλχαντος τό 'τύ-
 κι εις τών αδύτων τάδυνα καθένας μας έτρύπωσε, [πως
 γράμμα, ποδ μάς άπειδείς με' γλαφυρά στοιχέα
 τό τί έστι βερούκο και τείναι πειθαρχία,
 γράμμα, όπου 'στην τράπουλα προλέγει μέλλον αίσιον,
 γράμμα, ποδ πρέπει με' χρυσούν νά τό φυλάξουν παι-
 κι' άπ' όλα τάλλα γράμματα νά μάς τό ξεχωρίσουν [σιον,
 νά μήν τό φανε ποντικός και μύγαις τό κοπρίσιον,
 γράμμα, ποδ πρὸς πολιτεύμα με' άνοψοι μετάρσιον
 και γίνεται του Θεοδωρή δραστήριον καθάρσιον,
 γράμμα, ποδ μάς εγλήντισε σ' αυτό τό μεταζύ,
 γράμμα, ποδ θέλει ράντιμα με' φανικόν δξύ,

Σάν Διογένης ἀφελῆς μὲ τὸ φανάρι βγήκα,
μὰ τὸ τοκομερίδιον ἀκόμη δὲν τὸ βρήκα.

γράμμα κομψὸν κί ἀβρότατον κί ἑρατεινὸν κί ἑράσιμον,
γράμμα καθ' ὅλα ἰσρὸν κί γράμμα πανσεβάσιμον,
γράμμα, τὸ φέρον θύελλαν εἰς τόσην νηνεμίαν
καὶ γενικὴν ἀπόλυτον μὴ ἔχον οὐδεμίαν,
γράμμα χωρὶς ἐπίθετα τοῦ Δεληγιάννη μπόλικα
ἢ δοτικὰς πληθυντικὰς κί ἄλλα τοιαῦτα σόλοικα,
γράμμα, ποῦ γίνετ' ἐξ αὐτοῦ μακρὸ Ἐπιστολάριον,
ἔξαιρον τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν Ἀρχικαγκελάριον.
Π. Ὅσοι λοιπὸν, παληάνθρωπε, δερὸ μαχαιριὰς μὲ κάμα,
ἐπαιτὸν τὸν Πάρνελ ζέχασα νὰ κλάψω μὲ τὸ γράμμα.

**Πρὸς Ἀθανασιάδην μακρὰ ἐπιστολὴ
τοῦ βέκτου πατριώτου κυρίου Φασουλῆ.**

Ἀγαπητὴ Εἰσαγγελεῦ κί Ἀθανασιάδη,
ὅπου ἴσῳ τὸν Πύργο σήμερα περκαλεῖς ἀργῶν
καὶ κάνεις τὸν Θεόδωρον σκοποβολῆς σημάδι,
εἶδα τὰ δσα ἔγραψες εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
κί ἔγω εἰς ταῦτα σ' ἀπαντῶ ἀντὶ τοῦ Θεωδῶρ,
ἐπειδὴ αὐτὸς μὲ τῆς δουλειῆς ποσὸς δὲν εὐκατεῖ.

Τοῦ φίλου σου Πρωθυπουργοῦ τοῦ βγήκε ὁ Χριστός,
ἀδιάκοπα τριχάματα καὶ πάντα ἴσῳ ποδάρη,
κί ὡς μάγος καὶ ἀλχημιστῆς νυχθημερῖν κλειστός
γὰ τὸ τοκομερίδιον ἰδρῶνι τοῦ Γενάρη.
Ὅθεν κί ἔγω, Εἰσαγγελεῦ, ἰσκήθην ἐν τῷ ἅμα
νὰ σ' ἀπαντήσω ἀντὶ αὐτοῦ εἰς τὸ τραχὺ σου γράμμακ.

Ἐν τοῖς πολλοῖς εὐρήσομεν τὰ μάλα διεστῶτας
τῶν ἰσχυρῶν κομματαρχῶν τοὺς ἐριτίμους φίλους,
ὅποταν δι' ἀνίρχονται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς πρώτας
τοῦ; βλέπομεν νὰ πολεμοῦν ἀγρίως ἐπ' ἀλλήλους,
ὡς ποῦ τὸν κομματάρχη των τὸν πρῶτον παραιτοῦν
καὶ ἄλλο κόμμα δεῦτερον μὲ τὸ κερί ζητοῦν.

Καὶ πάσαι μὲν τὰς σοβαρὰς τοῦ Θεωδῶρ φιλίας
δέλφουσιν, Εἰσαγγελεῦ, πολὺ ὀλίγος χρόνος,
μὰ τώρα τὰς ἀπέδειξεν ὑπὲρ ποτε ἀλλοίαις,
καὶ μάρτυς τούτου ἀφευθῆς ὑπῆρξες σὺ καὶ μόνος.
Τὸν βλοσυρὸν πατόκορρα μ' αἰματηρῶν κονδύλι
κί ἔφρανη ἴσῳ Θεόδωρον ὁ οὐρανὸς σρονδύλι.